

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten

ACUTE APPENDICITIS AAN BOORD

De casuïstische mededeeling van collega BAX over bovenstaand onderwerp in het *Tijdschrift* van Aug. 1950 geeft mij aanleiding in het kort iets mede te delen over mijn ervaringen bij appendicitis aan boord van de walvisvaarder „Willem Barendsz”, gedurende het seizoen 1949/50.

Nadat een machinist van 25 jaar op 4 December 1949 wat buikpijn met diarrhee gehad had en had gebraakt, meldde hij zich op 7 Dec. tegen de avond met klachten over pijn rechts boven in de buik. Het onderzoek gaf aanleiding cholecystitis aan te nemen, waarom hij na enkele uren observatie een injectie novolaudon-atropine kreeg. Deze diagnose bleek echter de volgende ochtend onjuist te zijn; de pijn was verplaatst naar de rechter onderbuik en de appendix was duidelijk ontstoken. Er bestond indicatie tot operatie, maar in de „roaring forties” waar wij toen waren, slingerde het schip zo sterk, dat operatieve behandeling onmogelijk was. Daarom werd penicilline toegediend ('s ochtends en 's avonds 200.000 E. in depôt en om de drie uur 50.000 E.). Onder deze behandeling zakte de aanval af, wat ook bleek uit de geregelde bepaling van het aantal leucocyten en van het bloedbeeld.

Nadat deze patiënt van 1 tot 8 Jan. 1950 nog een lichte aanval van appendicitis had doorstaan, die toen zonder penicilline, maar weer onder contrôle van aantal leucocyten en bloedbeeld, voorbijging, kwam de man toch op 4 April (thuisreis; 5 dagen na vertrek uit Kaapstad) wegens een hernieuwde ernstige aanval ter operatie.

Op diezelfde reis werden in de Zuidelijke IJszee nog twee patiënten bij de eerste aanval van appendicitis geopereerd, omdat het onderzoek van de buik, het aantal leucocyten en het bloedbeeld een progressief proces waarschijnlijk maakten.

Twee andere patiënten met blinde-darmonsteking werden conservatief behandeld met bedrust en dieet, echter zonder penicilline. Bij hen maakten bloedbeeld en aantal leucocyten een niet-progressief proces aannemelijk.

De operaties aan boord van de „Willem Barendsz”, geschieden in een kleine operatiekamer onder chlooraethyl-aethernarcose (door de verpleger) en met assistentie van de chef-hofmeester.

Kaapstad, 23 November 1950

N. J. TELJER,

scheepsarts a.b. v/h m.s. „Willem Barendsz”

HET AANTONEN VAN INSULINE IN BLOEDSERUM

In een der vorige nummers van het *N.T.v.G.* hebben wij een methode beschreven, waarmee het, naar wij menen, ons gelukt is aan te tonen, dat er in normaal bloedserum insuline voorkomt. Bij twee patiënten met coma diabeticum vonden wij daarentegen in het serum, dat tijdens het coma, voor het begin der behandeling, was afgenomen, geen insuline. De diabeteszorg is in ons land zozeer verbeterd, dat coma diabeticum gelukkig een zeldzame ziekte begint te worden. Het laatste halve jaar hebben wij dan ook geen gelegenheid meer gehad deze waarneming bij een groter aantal gevallen van coma diabeticum te herhalen. Ik zou collegae in den lande, die onverhoopt een patiënt met coma diabeticum onder behandeling mochten krijgen, zeer dankbaar zijn, indien zij ons wat bloedserum voor dit onderzoek zouden willen toezenden. Het bloed hoeft niet bewerkt te worden. Men kan volstaan met het te laten stollen en ons het serum (lieft 5 à 10 cm³) te zenden. Het is echter van groot belang, dat het bloed wordt afgenomen vóórdat men insuline inspuit.

Tevens zouden wij zeer gaarne eens bloedserum onderzoeken van een patiënt met hyperinsulinisme. Met het serum van zulk een patiënt zou men ons eveneens zeer verplichten.

Amsterdam, 9 December 1950

J. GROEN,

Tweede Cliniek voor Inwendige Ziekten, Wilhelmina-Gasthuis

BRIEFWISSELING

Tot onze spijt is van plaat 94 uit No 48 van dit *Tijdschrift* behorende bij de voordracht van collega KORTEWEG in het verslag van de Vereniging Het Nederlands Kanker Instituut, slechts de voorzijde afgedrukt. In dit nummer vindt men de keerzijde van de plaat; men legge deze dus in No 48.

REDACTIE

BERICHTEN

BUITENLAND

WERELDBERICHTEN. — INTERNATIONALE BIOLOGISCHE „STANDARDS”. Het comité van deskundigen voor de biologische standaardisatie van de Wereldgezondheidsorganisatie te Genève heeft internationale ijkingen voor 16 biologische stoffen omschreven. Tot deze groep behoren het adrenocorticotrope hormoon (ACTH), sera tegen de bloedgroepen Rh, A en B, cardioline (het antigeen voor serologische syphilis-diagnostiek), streptomycine, aureomycine, terramycine, diphtherie-toxoïde en hyaluronidase (*WHO Press Release*, 16 November 1950).

BELGIË. — HET EXLIBRIS DER NEDERLANDSE MEDICI. *Periodiek Maandblad van de Vereniging der Vlaamse Geneesheren van België* (161, 1950) prijst de jongste uitgave van ons *Tijdschrift* en laat de schrijfster, mej. M. C. CROOCKEWIT, en de uitgever A. A. M. STOLS gelijkelijk in zijn lof delen.

— GENEESKUNDIGE VOORZIENING VAN DE CONGO. De olie-industrie in de Belgische Congo heeft 9 ziekenhuizen met Europees en inlands geneeskundig en verplegend personeel, ten dienste zowel van de arbeiders als van de naburige bevolking. In 1949 werden er 25000 zieken verpleegd en 6808 operaties, in het bijzonder ter behandeling van breuken en elephantiasis, verricht. Het aantal policlinische consulten bedroeg 876.000, het aantal verlossingen 2300, het aantal zwangeren, dat prae- en postnatale hulp verlangde, 10.000 (*Bruxelles médical*, 2387, 1950). Ook in Nederlands Indië droegen de industriële centra door rechtstreekse hulpverlening en door subsidiëring van zendingsziekenhuizen tot de geneeskundige voorziening van regionale bevolkingen bij.

— HERDENKING VAN PALFIJN. De geboorte van JAN PALFIJN vóór driehonderd jaren is 28, 29 November en 3 December te Gent plechtig herdacht (*Belg. Geneesherenblad*, 720, 1950). Meester Chirurgijn-Barbier PALFIJN (1650-1730), geboren te Kortrijk, vluchtte naar Gent, toen hij op diefstal van een lijk (ten behoeve van zijn anatomische studiën) werd betrapt. In 1704 aanvaardde hij aldaar een professoraat in anatomie en chirurgie. Zijn verdienste is, onafhankelijk van de Engelse en Nederlandse bewaarders van het verloskundige geheim der gebroeders CHAMBERLEN, een bruikbare verloskundige tang te hebben vervaardigd en het gebruik van dit instrument op onbaatzuchtige wijze te hebben bevorderd. In 1721 toonde hij zijn vondst in de Académie de Chirurgie te Parijs.